

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *-r.*

Cím: *Jókai sirja*

Forrás: *Próza.*

Osztályozás

Tárgy

614.61

Hely

Idő

"1919"

Személy

Bp.

(Hely)

1919. XI. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old

Közp. nyomt. X2

Jókai sirja

Beleegség tartott vissza, nem voltam kial halottak napján, de másoktól hallom, Jókai sirja most is csak oly rideg és kietlen volt, mint más-kor. Még mindig jeltelen, a nemzet még mindig nem adta meg neki, amit minden jobbmódu polgári család megad a halottjának, a tisztas emléke követ s még halottak napján is csak a konvenció tett koszorút a jeltelen sirra.

Jókai a legnagyobb magyar adakozó. Nincs betűolvasó magyar ember, akinek ne adott volna valamit, sokat: örömet, megindulást, lelkesedést, életideált, a magyar fajban való gyönyörködést. Minden magyar emberben benne van valami Jókai lelkének legjavából, amit ő szívesen, önkényen, a pazarlás dús örömeivel osztogatott és osztogat még halála után is. Ki nyitotta meg fiatal korotokban elöttetek a szép, gyermekien tiszta érzés forrását? Ki mutatta meg nektek a fiatalság férfi- és nőideáljait, hogy egész életetekben mértéketek legyen a jóra és a rosszra? Ki mutatta meg a magyar fajta kedvességét, jószívűségét, humorát, furfangját és okosságát? Kitől tanultátok szeretni a magyar reformkor nagy alakjait, ki által tudtátok szívetekben átélni e nagy kornak és az utána következők hangulatait, eszményeit, gondolatainak világát? Ha van bennetek idealizmus, ki adott annak alapot? És ha szépen tudtok magyarul, kinek szavait, fordulatait használjátok mindennap beszédetek izesítésére? Keressétek meg, ami bennetek jobb rész és meg fogjátok látni azt, amit Jókaitól kaptatok. Mert Jókai a magyarság nagy nevelője,

a harmadik nemzedek nyitja már ki szívet, hogy bebocsássa az ő bájos, tiszta és szeretetreméltó szellemét. Ő az ifjuság nagy formálója, hatásában oly erős és mély, hogy minden magyarban, aki ér valamit, benne van egy kicsit Jókai, mert fiatal korában mindenki gondolkozott az ő eszével és érzett az ő szívével. Hogy még vannak jó emberek Magyarországon, abban senkinek sincs több része, mint Jókainak.

És sirja jeltelen. Halálakor sem vette körül az az önkéntelen kiáradó gyász, amelylyel tartozunk neki. Ott voltam temetésén és fájt, mennvire konvencionális és őszinteség nélkül való volt. Jókait, mikor meghalt, nem szerették. Utolsó éveiben a magyar parlament csak nagy herce-hurca után szavazott meg neki valami csekélységet anvgai gondoljai könnyítésére. Élete végső szakát a suttyogva szálló pletyka, a guny, a rosszmájúság fertőzte meg s az emberi rosszaságból és hálátlanságból kapott leckét, aki az öreg Jókairól hallott beszélni. Sirjába is elüldözte a rosszindulat. Neki, aki maga volt a lágy szív, a megértés és a megbocsájtás, nem tudták megbocsájtani, hogy öreg szíve nem bírta ellenállani egy elkésett emberi vágnak. És sirja jeltelen.

Igy van ez jól. A nemzet nem tartozik halálával. A nemzetnek ingyen adjuk oda, amink van. Az életünket, az agyunkat, a szívünket s nem szabad várni érte semmit. Mi mind, nagyok és kicsinyek, a nemzetnek csak munkás szervei vagyunk s amit teszünk és elévünk, azt a nemzet teszi és, éri el általunk. Ez így van, ha Jókairól esik is szó.

És mégis fáj, hogy Jókai sirja jeltelen.

—r.

pest főváros háziyomdája 1919.